

Το
Ορ

εκκλησία= κοινωνία αγάπης

Τι

σημαίνει η λέξη εκκλησία, όχι ετυμολογικά αλλά οντολογικά και πραγματικά, στη ζωή μας; Συνήθως όταν λέμε ότι θα πάμε εκκλησία έχουμε στο μυαλό μας το κτίσμα για να προσδιορίσουμε το προορισμό μας, ενώ αυτό είναι λάθος. Το κτίσμα ονομάζεται ναός, ενώ εκκλησία είναι κάτι άλλο βαθύτερο που θέλει καρδιά για να κατανοήσουμε.

Ο Ναός είναι ο χώρος όπου φανερώνεται η ένωση ουρανού και γης. «Εν τω Ναώ εστωτες της δόξης Σου, εν Ουρανώ εσάναι νομίζομεν». Η λέξη «ναός» προέρχεται από το ρήμα «ναίω» που σημαίνει «κατοικώ». Ο χριστιανικός **ναός** θεωρείται **σύμβολο του ουράνιου χώρου**, ο **τρούλος** συμβολίζει τον **ουρανό** και γι' αυτό εικονίζεται σ' αυτόν ο Παντοκράτωρ Χριστός, το **άγιο Βήμα** συμβολίζει τον **Παράδεισο**, την **άνω Ιερουσαλήμ** (Αποκ.21,2), μέσα στο οποίο τελείται ακατάπαυτα η ουράνια θεία Λειτουργία με λειτουργούς τους αγγέλους.

Με τον όρο λοιπόν εκκλησία εννοούμε τον Ιερό Θεανθρώπινο οργανισμό που έχει σαν Δεσπότη, βασιλιά και κεφαλή τον Ιησού Χριστό και περιλαμβάνει το σύνολο των ανθρώπων που έχουν αποδεχτεί την Χριστιανική πίστη με το Μυστήριο του Βαπτίσματος και του Χρίσματος με σκοπό τη σωτηρία του. Ο όρος Εκκλησία

βγαίνει από το αρχαίο ελληνικό συνηρημένο ρήμα «εκ-καλέω-ω» που σημαίνει συνέλευση λαού. Ξεκινά από τη γη και καταλήγει στον Ουρανό για να διατηρηθεί αιώνια. Εκκλησία είναι «ο Χριστός παρατεινόμενους εις τους αιώνας». Όπως ο λόγος του Κυρίου μας βεβαιώνει ότι η Εκκλησία είναι η αγαπημένη Του νύμφη, είναι το σώμα Του! Αυτός είναι η κεφαλή και οι πιστοί τα υπόλοιπα μέλη μέσα σε μια λειτουργική και αρμονική σχέση ενότητας, ισότητας και αγάπης. Κανείς δεν είναι ανώτερος από τους άλλους διότι ο Κύριος δεν έχει ανάγκη αντιπροσώπων (όπως υποστηρίζει ο πάπας), αφού ο ίδιος είναι πάντοτε παρών σ' Αυτήν. Η Εκκλησία είναι η κιβωτός της αγάπης και της ζωής. Μέσα σ' Αυτήν ο άνθρωπος εισέρχεται δια του αγίου Βαπτίσματος για να σωθεί, να ενωθεί με τον Θεό. Διότι η Εκκλησία προέρχεται από τον Θεό και κατευθύνεται προς Αυτόν. Δεν πρέπει όμως να παραθεωρούμε το γεγονός ότι ο Κύριος ίδρυσε ΜΙΑ Εκκλησία της οποίας οι πιστοί συμφωνούν απολύτως με τα δόγματά Της.

Για να λειτουργήσει η Εκκλησία πρέπει να υπάρχει Εκκλησιαστικό δίκαιο και σημαντική ευθύνη για τη λειτουργία της Εκκλησίας φέρει ο επίσκοπος, οποίος πρέπει να αφιερώνεται και να επιβλέπει τους πιστούς ώστε να μην χαθεί ούτε ένας από την Εκκλησία και τη σωτηρία του θεού.

Οπότε όταν λέμε ότι πάμε στην εκκλησία, στην ουσία πηγαίνουμε να συναντήσουμε τον Χριστό και τον συνάνθρωπο με μια κοινή προσευχή και δοξολογία με αποκορύφωμα τη Θεία ευχαριστία από κοινή λαβίδα. Ακόμη, για να μπορούμε μέσα μας, να έρθει η ίαση της καρδιάς και να ανοίξει ο δρόμος της μετανοίας. Στην εκκλησία προσευχόμαστε για όλους και κυρίως για τους εχθρούς, ώστε η καρδιά μας να χτυπά σε παλμούς θυσιαστικής αγάπης.

Γι' αυτό και ο ναός ως κτίσμα αλλά και η εκκλησία ως σύναξη έχουν και άλλους συμβολισμούς όπως νοσοκομείο ή πνευματικό γυμναστήριο Αγίων αθλητών και ασκητών. Νοσοκομείο, διότι η εκκλησία υπάρχει προς ίαση ψυχών και σωμάτων και για κανέναν άλλο λόγο. Γυμναστήριο, διότι μέσα από τα μυστήρια και την πνευματική ζωή η εκκλησία βγάζει «Ολυμπιονίκες» αρετών που τους βλέπουμε δεξιά και αριστερά μπαίνοντας στον ναό. Θέσεις οι οποίες είναι σκοπός και αφορούν όλους τους ανθρώπους σε όλη την κτίση. Είναι οι άγιοι που έλαβαν τη δόξα μέσα από το μαρτύριο της συνειδήσεως ή της ομολογίας. Η εκκλησία είναι ο χώρος προετοιμασίας στο δρόμο της Θέωσης και της εν Χριστώ πορείας.

Ας εστιάσουμε στο φρόνημα της μετοχής του σύγχρονου ανθρώπου, στα Μυστήρια του Θεού. Για ποιο λόγο να πάω στον ναό το πρωί ; Κι αν πάω το λέει η καρδιά μου; Η απλά για συναλλαγή, εξαναγκασμό ή παθογένεια.

Για ποιο λόγο δεν πάω στην εκκλησία : Δεν πάω στην εκκλησία για να πω ότι απλά

έκανα το χρέος μου. Δηλαδή ότι με είδε ο Χριστός μέσα στο ναό και έδωσα παρουσία οπότε θα με σώσει. Αυτό κάνουμε πολλοί πηγαίνοντας στον ναό πριν το τέλος του μυστηρίου απλά για να δώσουμε παρουσία μας, μήπως και κερδίσουμε καμιά θέση στον «παράδεισο». Βάζουμε σε εισαγωγικά την λέξη διότι ο παράδεισος δεν είναι τόπος αλλά τρόπος ύπαρξης και μετοχής κατά Θεόν. Φυσικά δεν αναφερόμαστε στους ανθρώπους που πηγαίνουν αργά επειδή έχουν δουλειά ή μωρά παιδιά κλπ, αλλά εστιάζουμε στο φρόνημα της συναλλαγής και της υποκρισίας. Για ποιο λόγο να πάω εκκλησία αν δεν ακούσω το ευαγγέλιο και δεν το τοποθετήσω οντολογικά στην ζωή μου; Δηλαδή να βγω από τον ναό και να πω «Τι είπε ο Χριστός σε μένα σήμερα;». Ποιο είναι το νόημα της Θείας Ευχαριστίας εάν γυρίσω την πλάτη μου στο Άγιο Ποτήριο ή απλά κοινωνήσω ανεξομολόγητος απλά για να πω ότι πήρα τη χάρι ή ένιωσα ωραία, ενώ στην ουσία πήρα φωτιά; (σύμφωνα και με τον Απόστολο Παύλο «ὃς ἂν ἐσθίῃ τὸν ἄρτον τοῦτον ἢ πίνη τὸ ποτήριον τοῦ Κυρίου ἀναξίως, ἔνοχος ἔσται τοῦ σώματος καὶ αἵματος τοῦ Κυρίου. Δοκιμαζέτω δὲ ἄνθρωπος ἑαυτόν, καὶ οὕτως ἐκ τοῦ ἄρτου ἐσθιέτω καὶ ἐκ τοῦ ποτηρίου πινέτω· ὁ γὰρ ἐσθίων καὶ πίνων ἀναξίως κρῖμα ἑαυτοῦ ἐσθίει καὶ πίνει, μὴ διακρίνων τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου. διὰ τοῦτο ἐν ὑμῖν πολλοὶ ἀσθενεῖς καὶ ἄρρωστοι καὶ κοιμῶνται ἱκανοί.» Κατά τον απόστολο Παύλο ένοχος είναι εκείνος, που περιφρονεί το σώμα και το Αίμα του Κυρίου και προσέρχεται ανάξια, χωρίς καμία προετοιμασία). Για ποιο λόγο να πάω εκκλησία ενώ δε μιλάω με τον αδερφό μου, τη γυναίκα μου ή τον γείτονα και απλά βλέπω στον ναό ένα Θεό που θέλω να υποστηρίξει την κακία και το μίσος που υπάρχουν στην καρδιά μου; Εάν δε βυθιστώ μέσα μου στο συναξάρι του όρθρου ψελλίζοντας «Κύριε δώσε μου δύναμη να κουβαλήσω τον σταυρό στον δρόμο της συνάντησης». Ντύνουμε το σώμα μας καλά και αυστηρά για να πάμε στο ναό με τη ματαιοδοξία και την κοσμικότητα, αντί να στολίσουμε την ψυχή μας με τα διαμάντια των αρετών που λαμποκοπούν σε όλη την κτίση. Πιστεύουμε ότι αν δίνουμε το παρόν συνέχεια ή αν δίνουμε πολλά πρόσφορα και μάλιστα αγορασμένα από τον φούρνο θα κερδίσουμε την εύνοια για να πάρουμε το εισιτήριο της βασιλείας των ουρανών. Ακόμα και εκεί δε θέλουμε να κοπιάσουμε, δηλαδή να ζυμώσουμε ένα πρόσφορο αλλά να το πάμε έτοιμο για να πούμε ότι ασκήσαμε το θρησκευτικό μας καθήκον, ενώ στην ουσία ασκήσαμε τον εγωισμό μας με τον ποιο άσχημο τρόπο. Μήπως οφείλουμε να αναρωτηθούμε μέσα μας ; Πολλοί λένε πάω στην εκκλησία για να νιώσω ωραία. Όχι! Πάω στην εκκλησία για να δω τα χάλια μου σε σχέση με τους Αγίους και να μπω στον δρόμο της Θείας μετοχής και θεραπείας από την εγωιστική νόσο που τη θρέφω συνέχεια. Φυσικά δεν πάω στην εκκλησία από εξαναγκασμό ή πρέπει.

Το πρωινό ξύπνημα για να πάω στην εκκλησία λογίζεται ως δίψα Θεού, ως έρωτας Χριστού, ως συνείδηση θεραπείας και σωτηρίας, ως προορισμός συνάντησης και αγάπης άνευ όρων και προϋποθέσεων από χαρά πλήρους ελευθερίας.

Έχουμε, λοιπόν, αρκετή πορεία να κάνουμε στο δρόμο τού Θεού. Και ο δρόμος αυτός **«είναι καθημερινός σταυρός, επειδή κανείς δεν ανέβηκε στον ουρανό ανέτως»**, όπως λέγει ο Άγ. Ισαάκ ο Σύρος.

Το να πας την Κυριακή στην Θεία Λειτουργία σημαίνει πραγματικά να βγεις από το σπίτι σου και να πας στον ουρανό. (V. Gheorghiu).

Την ώρα που ακούμε το «Ευλογημένη η Βασιλεία του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος» από τον Ιερέα, εκείνη την στιγμή ο χρόνος σταματά , οι ουρανοί ανοίγουν και γινόμαστε μέτοχοι στο μυστήριο των μυστηρίων.

Ας είναι ευλογημένο και δοξασμένο το όνομα Σου εις στους αιώνας, αμήν.

Πηγές: Μοναχός Μωυσής Αγιορείτης. -Αρχιμ. Κων/νος Σιαράπης.-Φώτιος Ι. Μάλαινος.-euxh.gr